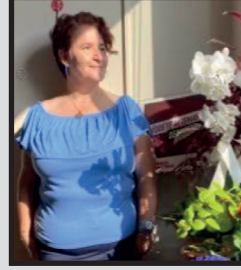

Esenlikler Dilerim

Yılların yorgunluğunu omuzlarında taşıyan bir insan gibi hissediyorum. İnsan olsam çoktan belim bükülmüş, omuzlarım çökmüş, belki hafızamı da yitirmiştim. Ama bunların hiçbiri olmadı. Biraz kirli sarıya döndü rengim, aldığım darbelerden kalma yara izlerim var. Yine de aslanlar gibi ayaktaım. Şu alt taraftaki iz canımı en çok acıtandı. “Bu doktorları boşuna öldürmüyorlar” diyen bir mahluk öfkeyle tekmelemişti karnımı. Birkaç tane de yumruk izim var. Bekleyen çocukların çizdiği üç beş resim, canımı acıtmak bir yana neşeme neşe katıyor. Üzerimde taşıdıklarımın daha büyük yaralarım var ruhumda. Bunca yıldır duyduğum, gördüğüm, hissettiğim şeyleri yazsam roman olurdu. “Kapının Romanı”.

Daha içeri girmeden, her şey eski hayatlarındaki gibi yerli yerinde dururken görürüm insanları. Kimi dedikodu yapar, kimi hastalıklarını anlatır hiç tanımadığı insanlara. Kimi korkuyla tutar sevgilisinin elini, kimi bıçkın delikanlıdır, nerden geldik der gibi bakar annesine. Kimi sabah kavga etmiştir, daha odaya girmeden boğmak ister yanındakini. Kiminin gözlerinden aşk akar, ya bir şey ters giderse diye korkarak bakar. Sonra elleri koluma uzanır. Kimi şefkatle, kimi öfkeyle, kimi korkuyla, kimi daha girmeden kaçmak isteğiyle indirir kolumu. İşte o andan sonra yeni hikâyeler yazılır. Birazdan

Çağla Pınar TAŞTAN

Tıp Doktoru

Göğüs Hastalıkları Uzmanı

Bakırköy Dr. Sadi Konuk EAH

TTD Toraks Bülteni Editör Yard.

caglapinar75@yahoo.com.tr

duyacakları şeyler bütün hayatlarını değiştirebilir. Böyle zamanların tuhaf bir sessizliği vardır. Ben bile tutarım nefesimi. Hasta ve yakınlarının, odadaki çiçeklerin, sedyenin, perdenin endişeli bakışları doktora yönelir. Haber iyiye hemencecik söyler doktor hanım. Gözünüz aydın der, oda bir neşeyle aydınlanır. Ama haberler iyi değilse, ortamın ağırlığı yer çekiminin üstüne çıkar. Saksıdaki çiçek, duvardaki resim, hastanın bakışları, hasta yakınının endişesi tonlarla ölçülecek bir raddeye ulaşır. Doktor hanım çok yavaş konuşur böyle zamanlarda. Sözcükleri seçer, şefkate sarmalar öyle bırakır boşluğa. Olduğundan biraz daha iyi bir tablo çizmeye çalıştığını anlarım ben. Bazen bakışlarıyla hastayı kucaklar, sözcükleriyle yollarını çizer. O anda karşısında oturanların hayat çizgisinin kırıldığını uzaya fırlatılmış gibi ruhlarının savrulduğunu görür Doktor Hanım. O hasta ve yakını odadan çıktığında, arkalarında bir enkaz bırakırlar. Ama ardından neşeyle içeri giren diğer hasta, bir moloz yığınının üzerinde yürüdüğünü bilmez. Odayı nemlendiren gözyaşlarını hissetmez. Doktorun yüreğine oturan taşın ağırlığını bilmeden, sıralar dertlerini. Ben kapı olarak çatlamak isterim bazen, seninki de sorun mu arkadaş diye söylenmek. Gel gör ki sesim çıkmaz, içime dökülür sözcüklerim.

Odadan öyle hüznle çıkan insanlar, çok durmazlar benim önümde. Derin bir nefes almak için dışarı atarlar kendilerini. Bir devlet hastanesinin poliklinik kapısı olarak bitireceğim ömrümü. Bambaşka yerlerde, bambaşka hayatlara tanıklık edebildim belki. Ama hiçbir kapı benim kadar, ölümle yaşamı, neşeyle hüznü ayıramaz. Hiçbir kapının girişiyle çıkışı bu kadar farklı olamaz. Her gün onlarca hikâyeye okuyan, yazsa romanı olacak bir kapıyım ben. Hep neşeyle, esenlikle açılıp kapanmayı dilerim.